

“मीठे बच्चे- तिमीहरूमा इमान्दार ऊ हो जसले सारा ब्रह्माण्डको सेवा गर्छ, धेरैलाई आफू समान बनाउँछ, आराम मन पराउँदैन।”

प्रश्न:- तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूले कुनचाहिँ बोली कहिल्यै पनि बोल्न सक्दैनौ?

उत्तर:- तिमी ब्राह्मणले यस्तो कहिल्यै बोल्दैनौ- हाम्रो ब्रह्मासँग कुनै सम्बन्ध छैन, हामी त डाइरेक्ट शिवबाबालाई याद गर्छौं। ब्रह्मा बाबा विना ब्राह्मण कहलाउन सकिँदैन, जसको ब्रह्मासँग सम्बन्ध छैन अर्थात् जो ब्रह्मा मुख वंशावली होइन, ऊ शूद्र ठहरिन्छ। शूद्र कहिल्यै देवता बन्न सक्दैन।

ओम् शान्ति। रूहानी बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ दादाद्वारा- प्यारा बच्चाहरू! म्युजियम अथवा प्रदर्शनीको उद्घाटन गराउँछन् तर उद्घाटन त बेहदको बाबाले पहिला नै गरिसक्नुभएको छ। अब यी शाखाहरू अथवा ब्रान्चहरू निस्किएरहन्छन्। पाठशालाहरू धेरै चाहिन्छन् नि। एक त छ यो पाठशाला जसमा बाबा रहनुहुन्छ, यसको नाम राख्नुभयो मधुवन। बच्चाहरूलाई थाहा छ- मधुवनमा सदैव मुरली बजिरहन्छ। कसको? भगवानको। तर भगवान त हुनुहुन्छ निराकार। मुरली बजाउनु हुन्छ साँकार रथद्वारा। उहाँको नाम राखिएको छ भाग्यशाली रथ। यो त जसले पनि बुझ्न सक्छ। यसमा बाबा प्रवेश गर्नुहुन्छ, यो त तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्छौ। अरु कसैले न रचयितालाई, न रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेको छन्। केवल गभर्नर आदि ठूला मानिस छन् भने उनीहरूबाट उद्घाटन गराउँछन्। यो पनि बाबाले सदैव लेखिरहनुहुन्छ- जसबाट उद्घाटन गराउँछौ, उनलाई पहिला परिचय दिनु छ- बाबाले कसरी नयाँ दुनियाँ स्थापना गर्नुहुन्छ। उहाँका यी शाखाहरू खुलिरहेका छन्। कसै न कसैद्वारा खुलाउनु हुन्छ ताकि उनीहरूको कल्याण होस्। केही बुझ्नु- वास्तवमा बाबा आउनु भएको छ। ब्रह्माद्वारा स्थापना भइरहेको छ- विश्वमा शान्तिको राज्यको वा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको। त्यसको उद्घाटन भइसकेको छ। अहिले यी शाखाहरू खुलिरहेका छन्। जसरी बैंका शाखाहरू खुल्दै जान्छन्। बाबाले नै आएर ज्ञान दिनु हुन्छ। यो ज्ञान परमपिता परमात्मामा नै रहन्छ त्यसैले उहाँलाई नै ज्ञानसागर भनिन्छ। रूहानी बाबामा नै रूहानी ज्ञान छ जो आएर आत्मालाई दिनुहुन्छ। सम्झाउनु हुन्छ- हे बच्चाहरू! तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्मा नाम त सामान्य छ। महान् आत्मा, पुण्य आत्मा, पाप आत्मा भनिन्छ। त्यसैले आत्मालाई परमपिता परमात्मा बाबाले पनि सम्झाइरहनु भएको छ। बाबा किन आउनु हुन्छ? अवश्य बच्चाहरूलाई वर्सा दिनको लागि। फेरि सतोप्रधान नयाँ दुनियाँमा आउनु छ। विश्वको इतिहास भूगोल दोहोरिन्छ भनिन्छ। नयाँ अथवा पुरानो दुनियाँ मनुष्यको नै हो। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु नयाँ दुनियाँ रचन। मनुष्य विनाको त दुनियाँ हुँदैन। नयाँ दुनियाँमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो, जसको अहिले फेरि स्थापना भइरहेको छ। अहिले तिमी बच्चाहरू शूद्रबाट ब्राह्मण बन्छौ। फेरि तिमीहरूलाई ब्राह्मणबाट देवता बनाउन आएको छ। तिमी यो सुनाउन सक्छौ- बाबा यसरी सम्झाउनु हुन्छ। तिमी नयाँ दुनियाँमा कसरी जान सक्छौ। अहिले त तिम्रो आत्मा पतित विकारी छ जो अब निर्विकारी बन्नु छ। जन्म-जन्मान्तरको पापको बोझ शिरमा छ। पाप कहिलेदेखि सुरु हुन्छ? बाबाले कति वर्षको लागि पुण्य आत्मा बनाउनु हुन्छ? यो पनि तिमी बच्चाहरूले अहिले जानेका छौ। २१ जन्म तिमी पुण्य आत्मा रहन्छौ फेरि पाप आत्मा बन्छौ। जहाँ पाप हुन्छ, त्यहाँ दुःख नै हुन्छ। पाप कुनचाहिँ हुन्छ? त्यो पनि बाबाले बताउनु हुन्छ। एक त तिमीले धर्मको ग्लानि गर्छौ। तिमी कति पतित बनेका छौ। मलाई बोलाउँदै आयौ- हे पतित-पावन आउनुहोस्, अब म आएको छु। पावन बनाउनेवाला बाबालाई तिमीहरूले गाली गर्छौ, ग्लानि गर्छौ त्यसैले तिमीहरू पाप आत्मा बनेका छौ। भन्छन् पनि- हे प्रभु जन्म-जन्मान्तरको पापी हूँ, आएर पावन बनाउनुहोस्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- जसले सबैभन्दा धेरै जन्म लिएको छ, उसैको धेरै जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गर्छ। बाबा धेरै जन्म भनेर केतिलाई भन्नुहुन्छ? ८४ जन्मलाई। जो पहिला-पहिला आएका छन्, उनीहरूले नै ८४ जन्म लिन्छन्। पहिला त यिनै लक्ष्मी-नारायण आउँछन्। यहाँ तिमी आउँछौ नै नरबाट नारायण बन्नको लागि। कथा पनि सत्य नारायणको सुनाउँछन्। कहिल्यै राम-सीता बन्ने कथा कसैले सुनाएको छ र? उनीहरूको अपमान गरिएको छ। बाबाले बनाउनु हुन्छ नै नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी। जसको कहिल्यै कसैले निन्दा गर्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- म राजयोग सिकाउँछु। विष्णुका दुई रूप यी लक्ष्मी-नारायण हुन्। सानामा राधा-कृष्ण हुन्छन्। यिनीहरू कुनै भाइ-बहिनी होइनन्, अलग-अलग राजाहरूका बच्चा थिए। उनी महाराजकुमार, उनी महाराजकुमारी, जसलाई स्वयंवरपछि लक्ष्मी-नारायण भनिन्छ। यी सबै कुरा कुनै मनुष्यले जानेका छैनन्।

कल्प पहिला यी सबै कुरा जसको बुद्धिमा बसेको थियो उनीहरूकै बुद्धिमा बस्छ। यी लक्ष्मी-नारायण, राधा-कृष्ण आदि सबैका मन्दिर छन्, विष्णुको पनि मन्दिर छ, जसलाई नर-नारायणको मन्दिर भनिन्छ। फेरि लक्ष्मी-नारायणका अलग-अलग पनि मन्दिर छन्। ब्रह्माको पनि मन्दिर छ। ब्रह्मा देवताय नमः फेरि भन्छन्- शिव परमात्माय नमः उनीहरू अलग भए नि। देवतालाई भगवान कहिल्यै भनिन्छ र? त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- जोद्वारा उद्घाटन गराउनु छ, उनलाई सम्झाउनु पर्छ, विश्वमा शान्ति स्थापनाको लागि भगवानले जग लगाइसक्नु भएको छ। विश्वमा शान्ति लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा थियो नि। यी सत्ययुगका मालिक थिए। त्यसैले मनुष्यलाई नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बनाउने यो ठूलो गड्ढो युनिवर्सिटी हो अथवा ईश्वरीय विश्व विद्यालय हो। विश्व विद्यालय त धेरैले नाम राखेका छन्। वास्तवमा तिनीहरू कुनै युनिवर्सिटी होइनन्। युनिवर्स त सारा विश्व भयो। सारा विश्वमा बेहदका बाबाले एउटै कलेज खोल्नुहुन्छ। तिमीहरूले जानेका छौ- विश्वमा पावन बन्ने विश्व विद्यालय केवल यो एउटै हो, जसलाई बाबाले स्थापना गर्नुहुन्छ। हामी सारा विश्वलाई शान्तिधाम, सुखधाम लिएर जान्छौं त्यसैले यसलाई ईश्वरीय विश्व विद्यालय भनिन्छ। ईश्वर आएर सारा विश्वलाई मुक्ति-जीवनमुक्तिको वर्सा दिनुहुन्छ। कहाँ बाबाको कुरा, कहाँ यी सबैलाई युनिवर्सिटी भनिरहन्छन्। युनिवर्स अर्थात् सारा दुनियाँलाई परिवर्तन गर्नु, यो त बाबाको नै काम हो। हामीलाई यो नाम राख्न दिदैनन्, सरकार स्वयंले राख्छ। यो त तिमीहरूले सम्झाउनु छ, उनले पनि पहिला त बुझ्दैनन्। भन- हाम्रो नाम नै ब्रह्माकुमार-कुमारी हो। उनको (ब्रह्माको) नाम नै तब रह्यो जब बाबाले आएर रथ बनाउनु भयो। प्रजापिता नाम त प्रसिद्ध छ नि। उनी कहाँबाट आए? उनको पिताको नाम के हो? ब्रह्मालाई देवता भनेर देखाउँछन् नि। देवताहरूका पिता त अवश्य परमात्मा नै हुनुपर्छ। उहाँ हुनुहुन्छ रचयिता, ब्रह्मालाई पहिलो-पहिलो रचना भनिन्छ। उनको पिता हुनुहुन्छ शिवबाबा, उहाँ भन्नुहुन्छ- मै यिनमा प्रवेश गरेर यिनको परिचय तिमीहरूलाई दिन्छु।

त्यसैले बच्चाहरूले सम्झाउनु पर्छ- यो हो ईश्वरीय म्युजियम। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई बोलाएका हौं नै, हे पतित पावन आउनुहोस्, आएर पतितबाट पावन बनाउनुहोस् भनेर। अब हे बच्चाहरू! हे आत्माहरू! तिमीहरूले आफ्नो बाबालाई याद गर्यौं भने पतितबाट पावन बन्छौ। मनमनाभव यो शब्द त गीताको नै हो। भगवान एकै ज्ञान सागर पतित पावन हुनुहुन्छ, कृष्ण त पतित-पावन हुन सक्दैनन्। उनी पतित दुनियाँमा आउन सक्दैनन्। पतित दुनियाँमा पतित-पावन बाबा नै आउनु हुन्छ। अब मलाई याद गर्यौं भने पाप भस्म हुन्छ। कति सहज कुरा छ। भगवानुवाच शब्द अवश्य भन्नु छ। परमपिता परमात्मा भन्नुहुन्छ- काम विकार महोशत्रु हो। पहिला निर्विकारी दुनियाँ थियो, अहिले विकारी दुनियाँ छ। दुःखै दुःख छ। निर्विकारी भयो भने फेरि सुखै सुख हुन्छ। त्यसैले यो सम्झाउनु छ, भगवानुवाच- काम महाशत्रु हो, यसमाथि विजय प्राप्त गर्नले तिमीहरू जगत्जित बन्छौ। एक बाबालाई याद गर। हामी पनि उहाँलाई याद गर्छौं। जसरी कुनै कलेज खुल्यो भने त्यसको पनि उद्घाटन गर्छन् नि। यो पनि कलेज हो, धेरै सेन्टरहरू छन्। सेन्टरहरूमा टिचर निमित्त छन्। टिचरले पनि ख्याल अवश्य राख्नुपर्छ। बाबा नयाँ-नयाँ सेन्टरमा राम्रा-राम्रा ब्राह्मणीहरूलाई (टिचरहरूलाई) राख्नुहुन्छ, त्यसैले कि छिटो-छिटो आफू समान बनाएर फेरि अन्य सेन्टरमा जाऊन्, सेवालाई अघि बढाउनको लागि। हेर्नुहुन्छ- कस-कसले राम्रोसँग मुरली पढेर सुनाउन सक्छन्, सम्झाउन सक्छन्? उनीहरूलाई भन्नुहुन्छ- अब तिमी यहाँ बसेर क्लास चलाऊ। यसरी ट्रायल गराएर, उनलाई बसाएर अरु सेन्टरमा जमाउन जानुपर्छ। ब्राह्मणीहरूको काम हो एउटा चलायो फेरि गएर अरु सेन्टर बनायो। एउटा-एउटा टिचरले १०-२० सेन्टर स्थापना गर्नुपर्छ। धेरै सेवा गर्नुपर्छ। पसल खोल्दै, आफू समान बनाएर कसैलाई छोड्दै जानुपर्छ। दिलमा आउनु पर्छ- कसैलाई आफू समान बनाएर तयार गरौं जसबाट अरु सेन्टर खुल्न। तर यस्ता इमान्दार कोही बिरलै रहन्छन्। इमान्दार उसलाई भनिन्छ जसले सारा विश्वको सेवा गरौस्। एक सेन्टर खोल्थ्यो, आफू समान बनायो, फेरि अर्को स्थानमा सेवा गर्यो। एकै स्थानमा अटकिइरहनु हुँदैन। ठीक छ, कसैलाई सम्झाउन सक्दैनौं भने अरु काम गर। त्यसमा देह-अभिमान आउनु हुँदैन। म त ठूलो घरानाकी हुँ, यो काम कसरी गरुं... मलाई दुःख हुन्छ। थोरै पनि काम गरेपछि कम्मर दुख्छ, यसलाई देह-अभिमान भनिन्छ। केही बुझ्दैनन्, अरुको सेवा गर्नुपर्छ नि। जसले फेरि यो पनि लेखोस् कि बाबा फलानीले मलाई सम्झाउनु भयो, मेरो जीवन बनाइदिनु भयो। सेवाको सबूत मिल्नुपर्छ। एक-एक टिचर बन्नुपर्छ। फेरि स्वयंले नै लेखून्- बाबा, मपछि सम्हाल्नेवाला धेरै छन्, मैले धेरैलाई आफू समान बनाएको छु, म सेन्टर खोल्दै जाऊँ? यस्ता बच्चाहरूलाई फूल भनिन्छ। सेवा नै गरेनौं भने फूल कसरी बन्ने। फूलहरूको पनि बगैँचा छ नि।

उद्घाटन गर्नेलाई पनि सम्झाउनु पर्छ। हामी ब्रह्माकुमार-कुमारी हौं। शूद्रबाट ब्राह्मण बनेर देवता बन्छौं। बाबाले यस ब्राह्मण कुल र सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी कुलको स्थापना गर्नुहुन्छ। अहिले सबै शूद्र वर्णका छन्। सत्ययुगमा देवता वर्णका थिए फेरि क्षत्रिय, वैश्य वर्णका बने। बाबालाई थाहा छै- बच्चाहरूले कति प्वाइन्ट भुल्छन्। पहिला-पहिला ब्राह्मण वर्ण, प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान... ब्रह्मा कहाँबाट आए। यी ब्रह्मा बसेका छन् नि। राम्रोसँग सम्झाउनु पर्छ। ब्रह्माद्वारा स्थापना, कसको? ब्राह्मणहरूको। फेरि उनीहरूलाई शिक्षा दिएर देवता बनाउनु हुन्छ। हामीले बाबासँग पढिरहेका छौं। उनीहरूले भगवानुवाच त लेखिदिएका छन् अर्जुनप्रति। तर अर्जुन को थिए? कसैलाई थाहा छैन। तिमीहरूले जानेका छौ- ब्रह्माका सन्तान ब्राह्मण हौं। यदि कसैले भन्छन्- हामी त शिवबाबाका बच्चा हौं, ब्रह्मासँग हाम्रो सम्बन्ध छैन भन्छन् भने फेरि उनीहरू कसरी देवता बन्छन्? ब्रह्माद्वारा नै बन्छन् नि। शिवबाबाले तिमीहरूलाई कसरी, कोद्वारा भन्नुभयो- मलाई याद गर? ब्रह्माद्वारा भन्नुभयो नि। प्रजापिता ब्रह्माका त बच्चा हौं नि। ब्रह्माकुमार कुमारी कहलाउँछौ। हामी ब्रह्माका सन्तान हौं। त्यसैले अवश्य ब्रह्मा याद आउने छन्। शिवबाबाले ब्रह्मा तनबाट पढाउनु हुन्छ। ब्रह्मा बाबा बीचमा छन्। ब्राह्मण नबनी देवता कसरी बन्न सकिन्छ। म जुन रथमा आउँछु, उनलाई पनि जान्नुपर्छ। ब्राह्मण बन्नपर्छ। ब्रह्मालाई बाबा नभनी बच्चा कसरी ठहरियो। ब्राह्मणले आफूलाई चिन्दैन भने त शूद्र हो। शूद्रबाट तुरुन्तै देवता बन्न मुस्किल छ। ब्राह्मण बनेर शिवबाबालाई याद नगरी देवता कसरी बन्न सकिन्छ, यसमा अलमलिनु पनि आवश्यकता छैन। त्यसैले उद्घाटन गर्नेलाई पनि सम्झाउनु पर्छ- बाबाद्वारा उद्घाटन भइसकेको छ। हजुरलाई पनि बताउनु हुन्छ- केवल बाबालाई याद गरौं भने पाप काटिन्छ। उहाँ बाबा नै पतित पावन हुनुहुन्छ फेरि तिमी पावन बनेर देवता बन्छौ। बच्चाहरूले धेरै सेवा गर्न सक्छन्। भन, हामी बाबाको सन्देश दिन्छौ। अब गर्ने, नगर्ने, तपाईंको इच्छा। हामी सन्देश दिएर जान्छौं। अरु कुनै पनि तरिकाबाट पावन बन्न नै छैन। जब फुर्सद मिल्छ सेवा गर। समय त धेरै मिल्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) नयाँ-नयाँ सेन्टरको वृद्धि गर्नको लागि आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ। सेन्टर खोल्दै जानु छ। एकै ठाउँमा बस्नु छैन।

२) फूलहरूको बगैंचा तयार गर्नु छ। हरेकले फूल बनेर अरूलाई आफू समान बनाउनु छ। कुनै पनि सेवामा देह-अभिमान नआओस्।

वरदान:- दिनचर्याको हर कर्ममा यथार्थ र युक्तियुक्त चल्नेवाला पूज्य, पवित्र आत्मा भव पूज्य, पवित्र आत्माको निशानी हो- उसको हर संकल्प, बोल, कर्म र स्वप्न यथार्थ अर्थात् युक्तियुक्त हुन्छ। हर संकल्पमा अर्थ हुन्छ। यस्तो होइन त्यतिकै बोल निस्कियो, गरिहालौं, भइहाल्यो। पवित्र आत्मा सदा दिनचर्याको हर कर्मका यथार्थ, युक्तियुक्त रहन्छन्। त्यसैले पूजा पनि उनको हर कर्मको हुन्छ अर्थात् पूरा दिनचर्याको हुन्छ। उठेदेखि लिएर सुत्दासम्म भिन्न-भिन्न कर्मको दर्शन हुन्छ।

स्लोगन:- सूर्यवंशी बन्न छ भने सदा विजयी र एकरस स्थिति बनाऊ।